

ק"פ 57666/06/17 - אהוד הלפרין נגד גדעון שרויאר

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 57666-06-17 הלפרין נ' שרויאר
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
קובל	אהוד הלפרין
נגד	
נאשם	גדעון שרויאר

החלטה

בקשה לביטול קובלנה מחמת שעובדותיה אינן מגלות עבירה ומחמת הגנה מן הצדק.

הצדדים

1. הקובל - בעל סירה פרטית המאוחסנת בצריף אגודת הפועל במתחם אגודות הספורט במוצא המערבי של נמל הקישון (להלן: "הנמל").
2. הנאשם, עורך דין במקצועו, ייצג בעבר את רשות הנמלים ואת חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ (להלן: "חני") במספר הליכים משפטיים שעניינם פינוי מועדוני השיט משטחי הנמל.

הקובלנה

3. הקובלנה (לאחר תיקונה) מייחסת לנאשם עבירות של אחיזת מקרקעין בכוח ואיומים ובה מציין הקובל כי העילה להגשתה נעוצה בהוראה שנתן הנאשם במסגרת תפקידו - לנעול צריפים ולמנוע מהקובל להיכנס לשטח הנמל.
4. עוד עולה מהקובלנה כי מאז שנת 1992 ועד לאחרונה התנהלו הליכים משפטיים כאלה ואחרים, במסגרתם ניתנו החלטות שונות שעניינן פינוי העמותות ממתחם הנמל, ברם לדידו של הקובל השטח משמש כמתחם אגודות הספורט מזה עשרות בשנים, מכאן שקמה להן הגנה לפי חוק המקרקעין והנאשם מנוע מלבצע סלקציה בכניסה למתחם.

5. הקובל טוען כי חרף האמור, ובניגוד לפס"ד שניתן בת"א 19660/95, בחודש אפריל 2017 נתלו על חזיתות הצריפים בנמל הודעות, לפיהן נדרשו כל בעלי הסירות הפרטיות שבצריף הפועל לפנות את הסירות ובסמוך למועד האמור, מר א.ב., שפעל מטעם הנאשם, "נעל את הקובל מחוץ לצריף ביחד עם סירתו, כאשר בגדיו כספו ומפתחותיו של הקובל בתוך הצריף, להלן איומים שעלו והשתכללו עד כדי כליאת שווא" (סעיף 23 לקובלנה). נסיונות נוספים של הקובל להיכנס למתחם סורבו וכניסתו נמנעה. מכאן, כאמור, מייחס הקובל לנאשם עבירות של איומים ושל אחיזת מקרקעין בכח.

הבקשה

6. בבקשה נטען כי חרף קיומם של פסקי דין שבהם נקבעה זכותה של חנ"י לקבל לידיה את החזקה במקרקעין וחרף פינוי מועדוני השיט משטח הנמל, נמנע הקובל מלפנות את ציודו מהנמל ודרש שיאפשרו לו להיכנס לנמל ולהמשיך לאחסן שם את סירתו וחפציו. נציגי חנ"י סירבו לאפשר לקובל להיכנס לנמל (למעט לצורך פינוי הציוד), נוכח העדר זכות שבדין, והגם שניתנה לו אפשרות לפרט או לנמק את זכותו הנטענת (ראו נספח א' לבקשה), הוא בחר שלא לעשות כן, אלא להגיש תלונות במשטרה, קובלנות למיניהן ואף צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד עובד החברה.

7. אשר לטעמים לביטול הקובלנה - עיקרם הוא כי עובדות הקובלנה אינן מגלות עבירה. כך, בהתייחס לעבירה של "אחיזת מקרקעין בכוח", הנאשם טוען כי הוא אישית כלל אינו אחוז במקרקעין, שולחתו (חנ"י) בעלת הזכויות במקרקעין, לקובל אין זכות בדין להחזיק במקרקעין ולא מתקיים היסוד של "חשש לפגיעה בשלום". בהתייחס לעבירת האיומים, הנאשם טוען כי האירוע המתואר בקובלנה, שמכוחו מיוחסת עבירת האיומים, כלל אינו מיוחס לו ואין בו כדי לבסס את יסודות העבירה.

8. הנאשם הוסיף וטען כי קמה לו הגנה מן הצדק, בהיות הקובל קובל סידרתי שעושה שימוש בהליך זה באופן שיטתי, במטרה להלך אימים על בעלי דין שונים. כן טען כי אפילו יוכחו כל העובדות הנטענות, מדובר בזוטי דברים. טענה נוספת שהעלה הנאשם היא כי הוא פעל על בסיס חובתו לייצג את שולחתו בנאמנות ומכאן עומדת לו הגנת הצידיק.

דין והכרעה

לאחר עיון בקובלנה, בבקשה ובנספחים שצורפו לכל אחת מאלה, אני סבורה כי דין טענותיו של הנאשם להתקבל ויש להורות על ביטול הקובלנה. להלן אביא נימוקיי.

9. סעיף 190 לחוק העונשין, התשל"ז 1977, שכותרתו "אחיזת מקרקעין בכוח", קובע כדלקמן:

"האוחז, ללא אבק זכות, מקרקעין של אדם הזכאי להחזיק אותם על פי דין, ועלול בכך להביא לידי הפרת השלום או לחשש סביר של הפרת השלום, דינו - מאסר שלוש שנים."

היינו, כדי להוכיח ביצוע עבירה של אחיזת מקרקעין בכח, על הקובל להוכיח קיומם של שלושה יסודות מצטברים: אחיזה

של הנאשם במקרקעין ללא אבק זכות; זכות של הקובל להחזיק במקרקעין על פי דין; האחיזה עלולה להביא להפרת השלום.

10. אשר ליסוד הראשון - בסעיף 5 לקובלנה ציין הקובל עצמו כי חנ"י היא החוכרת המפעילה את הנמל ובדין ביום 1.10.17, כשהתבקש להבהיר את הזיקה של הנאשם למקרקעין, הוא אישר כי לנאשם אין זכות במקום ומכאן שאין לו זכות ליתן הוראת פינוי (עמ' 2 לפרוט' בש' 1 וכן עמ' 3 לפרוט' בש' 10-12). מילים אחרות, הקובל עצמו אינו מייחס לנאשם זכות או אחיזה כלשהי במקרקעין.

11. אשר ליסוד השני - לא מצאתי בקובלנה אינדיקציה לזכות של הקובל עצמו במקרקעין. קרי, בקובלנה לא נטען כי לקובל זכת להחזיק במקרקעין על פי דין. כל שנטען הוא כי לקובל ציוד בצריף של אגודת ספורט, אשר מצוי בשטח הנמל ואותו הוא אמור היה לפנות. הא ותו לא. סירובו של הקובל לפנות את ציודו מהצריף אינו מקים לו זכות במקרקעין (בהקשר זה רואה להפנות לק"פ (חי') 1004/06 **אהוד הלפרין נ' לזר חנה** (28.1.07), שם נדונה קובלנה שהגיש הקובל שלפניי נגד שכנתו בטענה כי היא עושה שימוש בדירה שבבעלות משותפת של כלל דיירי הבניין. גם באותו מקרה ייחס הקובל לנאשמת עבירה של אחיזת מקרקעין בכח. בית המשפט קבע כי הוכח שאין לקובל ולנאשמת זכויות כלשהן בדירה, לכן לא מתקיימים יסודות העבירה של אחיזת מקרקעין בכח וזיכה את הנאשמת).

12. היסוד השלישי - "ועלול בכך להביא לידי הפרת השלום או לחשש סביר להפרת השלום" - כלל אינו נזכר בקובלנה ודומה שלא בכדי, שהרי ממילא לא נטען בקובלנה שהנאשם אוזח במקרקעין. יוצא אפוא, כי העובדות המתוארות בקובלנה אינן מהוות עבירה של אחיזת מקרקעין בכח.

13. אשר לעבירת האיומים - קראתי את הקובלנה ועיינתי בה עיין היטב, ברם לא מצאתי בה רמז לאיום שנקט הנאשם כלפי הקובל. יתרה מזאת, הקובל אינו טוען לקיומו של קשר כלשהו בינו לבין הנאשם. את האיומים מבקש הקובל לבסס על פעולה של אחר, שנטען שפעל בשם או בהוראת הנאשם, במסגרתה האחר נעל את הקובל מחוץ לצריף. למותר לציין שאף פעולה זו אינה מהווה עבירה של איומים. מנגד, לא למותר לציין, שבגין פעולתו של האחר, הגיש נגדו הקובל בקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת (ה"ט 17-06-4835), בקשה שנדחתה אף מבלי שבית המשפט נדרש לתשובת המשיב.

לאור כל האמור אני קובעת כי העובדות המתוארות בקובלנה אינן מהוות עבירה של איומים.

14. לאור המסקנה אליה הגעתי, לא מצאתי לדון ביתר טענותיו של הנאשם (הגנה מן הצדק, זוטי דברים, צידוק וכד').

שאלת החיוב בהוצאות

15. סעיף 80(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מהווה את מקור סמכותו של בית המשפט לפסוק הוצאות להגנה

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982, בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור" (ההדגשה אינה במקור, טת"ז).

16. עינינו הרואות, כי סעיף 80(א) מגביל עצמו להוצאות הגנה ופיצוי לנאשם בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**תסד"פ**"). הסעיף אינו מקנה לבית המשפט סמכות לפסוק הוצאות לנאשם מקום בו כתב האישום או הקובלנה, לפי העניין, בוטלו מחמת טענה מקדמית, שהרי אין מדובר בזיכוי מאשמה. ביטול הקובלנה הוא תוצאה של הוראת סעיף 150 לחסד"פ ולא של סעיף 94(ב) לחסד"פ אליו מפנה סעיף 80(א) הנ"ל ולכן ביטול קובלנה מחמת טענות מקדמיות, אינו נכנס לגדר תחולתו של סעיף 80(א).

17. איני מתעלמת מטיעוני הנאשם, לפיהם עסקינן ב"קובל סדרתי" שעושה שימוש בהליך הקובלנה הפלילית ומגיש קובלנות כנגד כל דכפין, חרף דחיית טענותיו. עיון במאגרי הפסיקה מלמד כי הצדק עם הנאשם. דא עקא, שבהעדר מקור חוקי להטלת הוצאות במקרה דנן, איני סבורה כי לבית המשפט הסמכות לעשות זאת (בהקשר זה יצוין כי במקרים בהם הוטלו על הקובל הוצאות בעבר, דובר בנאשמים שזוכו ולא במקרים שבהם בוטלה הקובלנה. ראו לעניין זה עק"פ (חי') 16927-04-15 **אהוד הלפרין נ' דן משה כרמי** (14.5.15); עק"פ (חי') 13668-04-11 **אהוד הלפרין נ' דן משה כרמי** (4.7.11); רע"פ 482/14 **אהוד הלפרין נ' ערן סטאר** (3.3.14)).

סוף דבר

אני מורה על ביטול הקובלנה, מחמת שהעובדות המתוארות בה אינן מהוות - לא עבירה של אחיזת מקרקעין בכח ולא עבירה של איומים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשע"ח, 17 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

